

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.751 van 18 november 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
X
in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen X, X en X
Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 22 juli 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 13 mei 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de op 23 juni 2008 ter kennis gebrachte bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 11 september 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die loco advocaat S. DECLERCK verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekers dienden op 11 december 2003 een asielaanvraag in.

1.2. Op 29 januari 2004 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beslissingen van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Het dringend beroep ingediend tegen de in punt 1.2 vermelde beslissingen werd door de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 26 maart 2004 en 29 maart 2004 verworpen. Tegen deze beslissingen dienden verzoekers in april 2004 een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in bij de Raad van State.

1.4. Op 15 april 2005 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. Op 25 april 2007 besliste de gemachtigde van de minister om de in punt 1.4. vermelde aanvraag onontvankelijk te verklaren.

1.6. Op 21 juni 2007 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

1.7. Op 13 mei 2008 besliste de gemachtigde van de minister om de in punt 1.6. vermelde aanvraag onontvankelijk te verklaren. Deze beslissing werd betekend op 23 juni 2008.

1.8. Samen met de in punt 1.7. bedoelde beslissing werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

2. Over het voorwerp en de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift een kopie van de in punten 1.7 en 1.8. bedoelde beslissingen. In de inleiding van hun verzoekschrift stellen zij dat het beroep gericht is tegen de in punt 1.7. bedoelde beslissing *“met de daarop volgende bevelen om het grondgebied te verlaten”*.

2.2. De verwerende partij stelt in haar nota dat de in punt 1.7. bedoelde beslissing de bestreden beslissing is.

2.3. Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om het verzoekschrift uit te leggen en het voorwerp van het beroep te bepalen (cfr. RvS 5 april 1974, nr. 16.349 en RvS 29 augustus 1997, nr. 67.850). In dit verband dient rekening gehouden te worden met de vermeldingen in het verzoekschrift, de aangevoerde middelen en de bijlagen bij het verzoekschrift.

2.4. Gelet op het bovenstaande zijn de in punt 1.7. en 1.8. vermelde beslissingen voorwerp van onderhavig beroep.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekers geen middel ontwikkelen tegen de in punt 1.8. bedoelde bevelen om het grondgebied te verlaten. De Raad acht het beroep dan ook onontvankelijk voor zover het ingesteld wordt tegen de in punt 1.8. bedoelde bevelen om het grondgebied te verlaten.

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9 bis, §1, van de vreemdelingenwet.

3.2. Verzoekers betogen in een eerste onderdeel van het middel dat zij in hun aanvraag duidelijk vermeld hebben dat de beroepen ingesteld bij de Raad van State tegen de in punt 1.3. bedoelde beslissingen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nog steeds hangende waren. Verzoekers wijzen op artikel 9 bis, §1, van de vreemdelingenwet en stellen dat hun asielprocedure nog geen definitief einde kende aangezien er nog geen arrest van de Raad van State is tussengekomen waarbij hun beroep werd afgewezen. Volgens verzoekers waren ze dan ook vrijgesteld van de vereiste een identiteitsdocument voor te leggen. Verzoekers betogen *“dat moet worden aangenomen dat het niet de bedoeling van de wetgever kan geweest zijn de procedures ingeleid bij de Raad van State tegen een negatieve beslissing van de Commissaris-generaal of de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen vóór de wetswijziging op grond van de artikelen 14 en/of 17 van de wetten op de Raad van State niet in aanmerking te nemen voor de beoordeling van de vrijstelling van de vereiste identiteitsdocumenten in het nieuwe artikel 9 bis, §1, van de vreemdelingenwet”*. Verzoekers concluderen dat aangenomen moet worden dat, wanneer er nog steeds een procedure hangende is bij de Raad van State tegen een beslissing van de asielinstanties en deze procedure niet ontoelaatbaar werd verklaard, de vrijstelling bepaald in artikel 9 bis, §1, van de vreemdelingenwet speelt.

3.3. In een tweede onderdeel van het middel menen verzoekers dat, hoewel zij vrijgesteld zijn van de vereiste om identiteitsdocumenten voor te leggen, zij toch voldaan hebben aan deze vereiste en ze verwijzen hierbij naar de huwelijksakte die zij toegevoegd hebben aan hun aanvraag en die afgeleverd werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand in Macedonië. Volgens verzoekers vormt het begrip “identiteitsdocument” een ruim begrip dat door de wetgever niet verder omschreven wordt. Zij zijn van mening dat een uittreksel uit een huwelijksakte afgeleverd door de autoriteiten van een staat een document is dat de identiteitsgegevens attesteert. Door te vereisen dat een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een kopie van de nationale identiteitskaart wordt voorgelegd, voegt de verwerende partij volgens verzoekers extra voorwaarden toe aan artikel 9 bis, §1, van de vreemdelingenwet. Verzoeker voegen eraan toe dat de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (BS, 4 juli 2007) waarop verweerder zich baseert, een interpretatieve omzendbrief is waarin de notie “identiteitsdocument” beknot wordt en dat zowel verwerende partij als de omzendbrief *“hierbij hun bevoegdheden te buiten (gaan)”*.

3.4. De in punt 1.7. vermelde beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…) De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene/n vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1, van de wet van 15/12/1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15/09/2006. (…)”

3.5. Artikel 9 bis, §1, van de vreemdelingenwet, bepaalt het volgende: *“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.*

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”

3.6. Artikel 20, § 1, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, bepaalt het volgende: *“Het in artikel 14, § 2, bedoelde cassatieberoep wordt pas behandeld voor zover het toelaatbaar is verklaard met toepassing van § 2.”*

Artikel 14, §2, van dezelfde wetten bepaalt het volgende: *“§ 2. De afdeling doet uitspraak, bij wijze van arresten, over de cassatieberoepen ingesteld tegen de door de administratieve rechts-colleges in laatste aanleg gewezen beslissingen in betwiste zaken wegens overtreding van de wet of wegens schending van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen. Zij treedt daarbij niet in de beoordeling van de zaken zelf.”*

3.7. Uit het gestelde in punt 3.6. volgt dat artikel 9 bis, §1, van de vreemdelingenwet een vreemdeling die een toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend tegen een door een administratief rechtscollege in laatste aanleg gewezen beslissing in betwiste zaken vrijstelt van de verplichting een identiteitsdocument over te maken. De in punt 1.3. bedoelde beslissingen, waartegen verzoekers een schorsings- en annulatieberoep indienden bij de Raad van State, betreffen beslissingen van een administratieve overheid en geen beslissing-en van een administratief rechtscollege. Artikel 14, §2, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, dat niet gewijzigd werd door de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, betreft de cassatieberoepen tegen een door een administratief rechtscollege in laatste aanleg gewezen beslissing in betwiste zaken. Beroepen tegen beslissingen van administratieve overheden zoals de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, worden geregeld in artikel 14, §1, 1° van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Verzoekers kunnen evenmin dienstig betogen dat hun asielpcedure geen definitief einde kende. Door de in punt 1.3. bedoelde beslissingen werden verzoekers asielaanvragen definitief afgewezen door de daartoe bevoegde asielinstantie. De Raad van State is geen asielinstantie en het bij deze instantie aanhangig gemaakt beroep heeft geen schorsende werking. Verzoekers kunnen derhalve niet gevolgd worden in hun stelling dat zij conform artikel 9 bis, §1, van de vreemdelingenwet vrijgesteld zijn van het overleggen van een identiteitsdocument.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

3.8. Uit het administratief dossier blijkt dat een stuk opgesteld in een vreemde taal werd gevoegd bij de in punt 1.6. bedoelde aanvraag waarvan beweerd wordt dat het een huwelijksakte is. Bij gebrek aan enige vertaling van het stuk kan niet worden nagegaan of het stuk een huwelijksakte is en wat erin bepaald wordt. Een huwelijksakte kan daarenboven bezwaarlijk als identiteitsdocument beschouwd worden. Deze akte toont aan dat personen met een bepaalde identiteit een huwelijk zijn aangegaan. Hiermee tonen verzoekers niet aan dat zij de identiteit hebben van de personen die in het huwelijk getreden zijn.

Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en acht door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.